

си взе дѣлѣть и изчезнѣ, — ей за туй и ный не щехмы да му давамы.

Иване, сыяко, рече майка му, не думай така; или вы до нынѣ само за това му сте давали отъ закускѣтъ си, за да играе съ васъ? Това не е добро не е хубаво така, сынче! Азъ пакъ имахъ, че вы за това го приканвахте на обѣдѣтъ си, защото ви е пріятель.

На тѣзи думы отъ майкѣтъ дѣцата млѣкнѣхъ, послѣ станѣхъ и отидохъ татакъ да играѣтъ. Видишь ли, Иванчо, рече Донка, ный песторихмы добрѣ, дѣто оставихмы Стоенча гладенъ. Боже мой, азъ ся не надѣяхъ че това ще огорчи майкѣ ни. И мѣчно ми е сега, що направихмы противу майчиното си щѣніе. — Ехъ, нищо и отъ туй, сестричке, не дѣй ся жали за това; ный утрѣ щемъ му да, и така щемъ заглади днешнижтъ погрѣшкѣ и ще сдобримъ и развеселимъ майкѣ си.

Съгледвашъ ли, братче, повтори Донка колко е добра майка ны! О, колко добро сърце има! Тя ище всякога да давамы отъ обѣдѣтъ си на сирачето Стоенча, за